

цата, която предѣше въ единъ жгълъ, рече — гледай какъвъ мъжъ е станалъ, да му се не нагледашъ!

— Значи, разбрахме Иваница, — каза болярътъ като свалеше меча отъ пояса си.

— Слава Богу! — възкликна Асѣнь и очитѣ му радостно блеснаха. — Отъ где се научи?

— Отъ Белота, — отвърна бързо Иванко и добави: — разправи ми сега всичко.

Асѣнь разказа това, което бѣше научилъ отъ Сеславъ и се прекръсти:

— Да благодаримъ на Господа, че момчето е живо и здраво. Само да видимъ какво ще стане по-нататкъ ... — и той дълбоко въздъхна.

— Върнаха ли се пратеницитѣ отъ Нишъ? — попита Иванко.

— Не. Още чакатъ тамъ. Фридрихъ се забавилъ. Но каква полза, когато — и той разгърна ръце съ широко отчаяно движение. А следъ като помълча малко, каза:

— Искамъ да поговоря съ тебе за нѣкои твои работи.

Болярътъ трепна. Лицето му леко побѣлѣ. Върху челото на Асѣна се бѣха явили две зловещи гънки. Царицата остави работата си и стана.

— Мръкна вече. Ще отида да запаля нѣкоя борина, — каза ти и излѣзе.

— Скоро ли ще бѣде? — попита усмихнатъ Иванко.

— Следъ единъ месецъ, може би и по-рано ... — отвърчи Асѣнь и веднага добави: — А сега слушай какво ще те коря. Първо — пакъ си задлъжнялъ. Второ — много пакости си направилъ съ тия жени. Всички идатъ на менъ да се оплакватъ.

Иванко праметна кракъ възъ кракъ, загледа се въ тавана и почна леко да подсвирва нѣкаква весела пѣсенчица.

— Азъ не се шегувамъ! — извика строго Асѣнь, — и те предупреждавамъ за последенъ пѣтъ. Казвамъ ти го ... Момъкътъ се изсмѣ.

— Тъкмо щѣхъ да ти искамъ сто аспри въ заемъ ... Асѣнь скочи сърдитъ.